

Congregationis Concilii tom. 2. pag. 169. & seq. impresum reperitur. Quum autem bon. mem. Ludovicus Cardinalis Belluga Congregationi prædicta die habitat interfuisset, me- minimus ipsum de nostra Dissertatione favo- rabiliter loquutum, in nostram quoque sen- tentiam devenisse, ut necessarium putaret allegationes illas tempore Philippi IV. ador- natas inspicere, ipsumque in se recepisse, ut ipsas diligentissimè conquiri curaret. Quapropter Rescriptum prodiit: *Non proposita:* eoque Rescripto factum est, ut Instantia tunc quidem pro rerum circumstantiis mini- mè admissa censeretur, non tamen omnino, & perpetuè rejecta; quin potius relictus fuerit locus ulteriori rationum, atque factorum examini, si qua aliquando ad ipsam petitio- nem magis juvandam ducerentur.

Quum itaque nunc ad Nos ipsos in Apo- stolica Sede, inscrutabili Dei iudicio, collocatos præfatae petitiones jamdudum desertæ, instantibus præfatis charissimis in Christo filiis nostris, delatae fuerint; omnia, quæ ad plenam rei cognitionem quomodocumque pertinerent, colligi mandavimus, quæque olim desiderata sunt, in lucem proferri. Ut autem nihil sine aliorum prudenti consilio statueremus, peculiarem delectorum Virorum Congregationem ad negotii hujus examen deputavimus; in qua adscriptos voluimus Venerabilem Fratrem nostrum Antonium Xaverium, Episcopum Prænestinum S. R. E. Cardinalem Genili nuncupatum, prædictæ Congregationis Concilii Præfectum, Dilec- tosque Filios nostros ejusdem S. R. E. Car- dinales Presbyteros, Sylvium Valenti, Con- gregationis de Propaganda Fide Præfectum, Carolum Albertum Cavalchini, Præfectum item Congregationis super negotiis, & consulta- tionibus Episcoporum, & Regularium, Fortunatum Tamburrini, Præfectum Con- gregationis Sacrorum Rituum, & Joachimum Besozzi, Majorem Pœnitentiarium; ac præterea Venerabilem Fratrem Sylvestrum Merani, Episcopum Porphyriensem Apostolici Sacraeii Præfectum, quem peculiarii hujusc Congregationis Secretarium declaravimus; ac Dilectos Filios, Magistrum Ludovicum Va- lenti in utraque Signatura nostra Referenda- riū, Protonotarium Apostolicum, & Fidei Promotorem, Fratrem Michaelem à Sancto Joseph, Priorem Generalem Ordinis Discal- ceatorum Sanctissimæ Trinitatis, Redemptio- nis Captivorum, Cœlestinum Orlandi, Pro- curatorem Generalem Congregationis Mon- achorum Cœlestinorum, Joannem Andream Onofrii, Ordinis Eremitani S. Augustini Procuratorem Generalem, Thomam Ser- gium, Presbyterum Congregationis Piorum Operariorum, Sanctæ Inquisitionis Consul- torem, & Præfectum Studiorum in Collegio

Urbano de Propaganda Fide, Fratrem Joa- chimum Pucci, Ordinis Prædicatorum Ma- gistrum, Episcoporum, & Cleri Romani Examinatorem, Dominicum Turanum, So- cietas Jesu Presbyterum, Apostolicæ Pœni- tentiaræ Consultorem Theologum, & Eg- ydium Giulj, ejusdem Societas Presbyterum, alterum Examinatorem Episcoporum, & Sa- crorum Canonum Professorem, in Collegio Germanico-Hungarico ad Sanctum Apollinarem. His omnibus & singulis exhiberi man- davimus quæcumque ad causam pertinebant, eaque potissimum, quæ nuper reperta sunt, sed in præcedentibus propositionibus exhibita non fuerant; quæ omnia justo volumine compre- hensa, typis edita sunt Romæ hoc anno 1748. datoque aliquot mensium spatio, quo res ac- curatè perpendererur, jussimus, ut singuli sententiam suam scripto traditam, ac sigillo obsignatam ad Nos transmitterent: quæ omnia diligentissimè sunt peracta.

Denique Nos ipsi aliorum laboribus labo- rem nostrum, privataque studia nostra eorum studiis adjunximus; & inspectis, libratisque tum novis documentis, tum ipsorum Con- sultorum suffragiis (ex quibus, quum qua- tuordecim numero fuerint, duo dumtaxat petitionem rejiciendam esse, reliqui vero duodecim Indultum concedi posse censuerunt) omnibus ritè, ac matrè pensatis, invocato etiam Divini Luminis adjutorio, piis, ac reli- giosis precibus dictorum charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Ferdinandi VI. Hispaniarum Catholici, & Joannis V. Portu- gallie, & Algarbiorum Regum Illustrum li- benter annuentes, omnibus & singulis in eo- rum Regnis, atque Dominiis actu commo- rantibus, tam Sæcularibus, quam Regulari- bus Sacerdotibus existentibus, ac pro tempo- re futuri, quandiu in prædictis Regnis, at- que Dominiis moram traxerint, & non alias, facultatem perpetui futuri temporibus du- raturam concedimus, & impertimur, ut sin- gulis annis die secunda Novembri, seu die sequenti, juxta Rubricas Missalis Romani, qua nempe Commemoratio omnium Fide- lium Defunctorum ab Ecclesia Universalis recolitur, tres Missas singuli celebrare possint, & valeant, contrariis quibuscumque Constitu- tionibus, Literis, Regulis, Ritibus, & con- suetudinibus minimè obstantibus.

Novimus sane, inter Scriptores rerum mo- ralium non satis convenire, an Sacerdotibus celebrantibus Missam pro Defunctis juxta prædictas Rubricas in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, liceat hu- jusmodi Missæ fructum medium, quem vo- cant, aliqui peculiari defuncto applicare, an- verò pro omnibus omnino Defunctis Fideli- bus illum applicare teneantur. Utcumque au- tem se res habeat de hac controversia, Nos

eos

eos quidem, quibus in Aragoniæ Regno licitum erat ante hoc nostrum Indultum duas, vel tres respectivè Missas prædicta die cele- brare, hortamur in Domino, ut earum fructum medium omnibus in Christo quiescen- tibus applicent; his vero, qui in posterum hujus Indulti vi, aut tertiam in eodem Regno Missam, aut secundam, & tertiam in aliis Regionibus, ad quas hoc idem Indultum ex- tenditur, celebraturi sunt, districte jubemus, atque præcipimus, ut earum fructum me- dium, non quidem alicui peculiari defuncto, sed in suffragium omnium Fidelium Defun- ctorum omnino applicent; expressè declaran- tes hanc esse nostram mentem, & voluntati, neque Nos alias, absque hujusmodi le- ge, & conditione, hoc ipsum Indultum un- quam concessuros fuisse.

Scimus etiam, antiquis justisque titulis innixum esse usum, quo solent Presbyteri eleemosynam accipere pro celebrandis, sive pro applicandis Missis juxta offerentium men- tem; qua de re latè disseruimus in nostra Institutione Ecclesiastica 56. fusiùs autem in opere nuperim vulgato de Synodo Diocesana, lib. 5. cap. 8. & 9. An vero quum re- troactis temporibus in Regno Aragoniæ dua Missæ à Sacerdotibus Sæcularibus, tres au- tem à Regularibus in die Commemorat. om- nium Fidelium Defunctor. celebrarentur, duplex quoque ab illis, seu respectivè triplex eleemosyna acciperetur, id ignoramus; sed facilè credimus id usitatum fuisse, quum ubi- que fere receptum sit, ut in sollemnitate Na- tivitatis Domini pro tribus Missis tria reci- piantur charitativa stipendia. Ideoque de illis, qui ante hoc tempus in Aragoniæ Regno duas, vel tres respectivè Missas prædicta die celebrantes, duas, vel tres eleemosynas ac- cipiebant, nihil innovandum censemus. Iis verò, qui in posterum in eodem Regno ter- tiam Missam vigore præsentis Indulti celebra- bunt, justis de causis, ac sub pœnis inferiùs dicendis districte prohibemus, ne pro ipsa Mi- sa ullam eleemosynam accipere præsu- mant, sicut etiam iis, qui in aliis locis hoc eodem Indulto comprehensis, secundam, tertiamque Missam celebrent, simili ratione, ac sub iisdem pœnis præcipimus, a que ju- bemus, ut non nisi unam accipiant eleemo- synam, videlicet pro prima Missa dumtaxat, & in ea tantum quantitate, quæ à Synodalibus Constitutionibus, seu à loci consuetudi- ne regulariter præsinita fuerit. Decernentes nullam omnino causam, nullumque prætex- tum, aut obtentum, ad declinandam hujus præcepti nostri observiam suffragari posse; ne voluntariam quidem Fidelium oblationem, nam nec à sponte dantibus quidquam recipi posse statuimus; nec alium quemcumque co- lorem, quod nempe eleemosyna detur pro

tatem, quantumvis ipsi, aut personæ, Cœnobio, Domus, & Ecclesiæ hujusmodi notoria paupertate laborarent) arbitrio suo erogare debebunt. Sciant tamen, quod facultas hujusmodi, quam ad relaxationem suspensionis eo modo incurse iisdem delegamus, nequam extenditur ad dispensationem ab irregularitate, in quam incidenter, qui post suspensionem, ut præferatur, incursam, in Sacro Altari ministrare præsumerent; hujus enim dispensationis concedenda facultatem Nobis, & Successoribus nostris Romanis Pontificibus privative, & perpetuò reservamus.

Ad hunc igitur solum, & unicum finem, ut in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, multiplicatis Ecclesiæ Militantis suffragiis, piorum Animæ in Purgatorio detentæ subleventur, omnibus tam à Sæculari, quam à Regulârâ Clero Sacerdotibus in Regnis atque Dominiis duorum prædictorum Regum Ditioni subjectis, nunc, & in posterum pro tempore existentibus, concedimus, & indulgemus, ut prædicta die tres Missas singuli celebrare possint, & valeant. In quo sicuti prædictorum Consultorum concordibus fere sententiis, consiliisque adhæsimus, ita à piæ Matris Ecclesiæ spiritu nequaquam discessisse Nos arbitramur. Siquidem animadvertisimus minimè alienam fuisse Ecclesiæ à permittenda Sacerdotibus Missarum iteratione in unico die ubi de juvandis Defunctorum Animabus ageretur, & quidem etiam postquam desierat vetus illa disciplina, de qua infra sermo erit, qua scilicet Sacerdotibus licebat pluries in die rem Divinam peragere, ac post latam legem de unica tantum Missa, præterquam in die Natalis Domini, ab unoquoque Sacerdote celebranda.

Nova hæc disciplina à Prædecessoribus nostris Innocentio III. & Honorio III. Romanis Pontificibus stabilita fuit, quorum hæc de re leges extant in Libris Decretalium titulo de *Celebratione Missarum*; Innocentii quidem in cap. *Consulisti*; Honori verò in cap. *Te referente*. Quum autem Innocentius in cit. capitulo hæc verba posuerit: *Excepio die Nativitatis Dominicæ, nisi causa necessitatis suadeat; non solum Glossa Canonica eidem Capitulo apposita hujusmodi necessitatis causam tunc fore dicit, quum celebra sit Missa pro aliquo recens defuncto, ibi: Sed quam dicit necessitatem? Respondeo: Si celebravit de die, & postea etiam moriarur aliquis: verum etiam in Synodo Oxoniensi, post ipsius Innocentii obitum, sedente jam Honorio III. celebrata, decretum videmus, ut si Defuncti corpus Ecclesiastica Sepultura mandandum existat, Sacerdos duas Missas eodem die celebret, unam de Officio diei, aliam pro Defunctis, ut videre est in Collectione Conciliorum Angliae Londini edita*

anno 1737. Tom. I. pag. 586. num. 7: Idque etiam distinctius in aliis Conciliis traditum inventur, à quibus prescriptum est, ut Sacerdos in prima Missa Purificationem non sumat, utque tunc solum secunda Missa pro Defunctis ab eodem Sacerdote celebretur, quando cadaveris præsencia occurrat die Dominico, seu alio die festo, nec alius adsit Sacerdos, qui hujusmodi secundam Missam celebrare possit, quemadmodum habetur in Constitutionibus Sodorenibus anno 1291. conditis c. 36. in eadem Anglicana Collectione tom. 2. pag. 179. itidemque in Concilio Rotomagensi habitu anno 1231. n. 14. in Collectione Harduini tom. 7. pag. 186. & seqq. Qua de re Nos ipsi olim egimus in nostra Institutione Ecclesiastica 36. pag. 186. Neque verò hæc in præsenti à Nobis commemorantur, quasi nunc etiam, præsente cadavere, duæ Missæ ab eodem Sacerdote celebrari possint; quum, juxta hodiernam disciplinam, licet Presbytero, relicta Missa de die, Missam pro Defuncto, si præsens sit corpus, cum cantu celebrare, nisi tanta fuerit diei solennitas, quæ Missam pro Defunctis omnimode excludat. Sed ideo hæc dicta sunt, ut appareat, quam propensa fuerit Ecclesia ad permittantam Missarum iterationem, quantumvis generaliter interdictam, ubi de procurandis Fidelium Defunctorum suffragiis ageretur. Quoniam nepe spiritu Nos etiam adducti, Missarum Sacrificia in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum à singulis prædictorum Regnorum, atque Ditionum Sacerdotibus ter celebrari posse concessimus.

Sed duæ alia præterea cause, eaque satis graves, ad id concedendum Nos impulerunt. Prima est, quod quum antiquissima sit in Regno Aragonia consuetudine, ut prædicta die tres Missæ à Sacerdotibus Regularibus, duæque à Sæcularibus celebrentur; eaque non modò nunquam reprobata fuerit, sed etiam à Prædecessore nostro Julio III. aut Paulo III. vivæ vocis oraculo confirmata asseratur. Ut jam olim adnotavimus in folio pro Congregatione Concilii à Nobis, ut supra diximus, exarato) utpote quæ nec Divino, nec naturali juri contraria, sed solum à jure communi Ecclesiastico verita dignoscitur; cumque constet eandem consuetudinem non solum in Regno Aragonia propriè dicto, atque in alio Valentia, & in Comitatu Catalonia, sed etiam in Regno Majoricæ longius dissito, tanquam ipsius Aragonia Regni Appendix, viguisse & vige; utique nec novam omnino rem, nec in exemplum alibi trahendam Nos fecisse censemus, dum hujusmodi consuetudinem, sive ritum, auctoritate nostra extendimus ad alia Regna, & Dominia eidem Hispaniarum Regi subiecta, atque insuper ad ea, quæ alteri quidem Principi, numerum Lusitanæ Regi par-

tent, sed magna ex parte finitima, & proxima sunt prædictis Hispanici Regis Ditionibus. Regula quippe canonica est, ut in Regionibus conterminis, atque inter se proximis Rituum ac Disciplinæ uniformitas statuatur, atque servetur. Unde etiam Prædecessor noster Sanctus Siricius Pontifex Maximus, quum ad Himerium Episcopum Tarraconensem scripsisset de variis Ecclesiasticae Disciplinæ capitibus, de quibus ille Sanctum Damasum ipsius Decessorem consuluerat, eidem mandavit, ut Apostolica rescripta non solum cum Provincialibus suis communicaret, sed ea & jam transmitteret ad Carthaginenses, ac Baeticos, Lusitanos, atque Gallacos.

Alteram verò causam, eamque plurimi apud Nos momenti, cum magno paterni animi nostri gaudio, Nobis suppeditavit enixum studium duorum charissimorum in Christo Filiorum nostrorum Hispanie, & Lusitanie Regum, tantis in Ecclesiam promeritis Illustrum, qui unico, & sincero devotionis instinctu acti, nec retardati ob parum felicem exitum similium petitionum, quas à Prædecessoribus suis propositas fuisse noverant, istorum pietatis hæredes erga Fidelium Animas purgatorio igne cruciatas sese professi sunt, auctoresque se præstiterunt, ut in earum levamen, recurrente quotannis generali Fidelium Defunctorum Commemoratione, in suis respective Regnis, atque Dominiis suffragia multiplicarentur. Quapropter Magni Prædecessoris nostri Sancti Gregorii Papæ verba, quæ is ad Brunichildem, Francorum Regnam, conscripsit (Epist. 50. lib. 6. ipsius Operum Tom. II. pag. 858.) jure, ac merito ad prædictos Reges transferre Nos posse censemus: *Epistolarum vestrarum series, quæ Religiosum animum, & piæ mentis studium continebat, non solum voluntatis vestræ fecit Nos laudare propositum, sed etiam liberenter invitavit postulata concedere.* Tum etiam ea, quæ alter rec. mem. Prædecessor noster Innocentius Papa III. ad Regem Castellæ scripsit (Epist. 154. lib. 14.) *Cum Personam tuam inter Catholicos Reges speciali diligamus in Domino charitate, in his, quæ secundum Deum requiris à Nobis, favorem Tibi Apostolicum libenti animo impertimur;* atque alia, quæ idem (Epist. 24. lib. 15.) scripsit ad Regem Lusitanie: *Æquum est autem, ut quos ad Populi regimen, & salutem, dispensatio celestis eligit. Apostolica Sedes sincero prosequatur affectu, & in justis postulationibus studeat efficaciter exaudire; eadem sane præsentium Hispanie, ac Portugaliæ Regum pietati ac dignitati mirum in modum congruere videntur.* Quorum præterea consimiles postulationes hæc de re Nobis exhibitas, & parem pro Religione zelum, eximiumque Christianæ Fidei in remoissimis

etiam Regionibus propagandæ studium, perspicuis argumentis Nobis assidue comprobatum, dum ketti suspicimus; hæc etiam utique simul aptanda censemus, quæ noster quoque Prædecessor S. Leo Magnus ad Theodosium Augustum scribebat, Epist. 21. ipsius Operum Tom. I. pag. 238 *Quantum presidiu Domini Ecclesiæ sue in fide vestræ clementiæ prepararit, his etiam literis, quas ad me misisti, ostenditur; ut Vobis non solum Regium, sed etiam Sacerdotalem animum inesse gaudeamus. Siquidem preter Imperiales, & publicas curas, piissimam solicitudinem Christianæ Religionis habetis.*

Quamvis verò antehac in Regno Aragonie, Sacerdotibus Regularibus prædicta die tres Missas celebrantibus, Sæculares Presbyteri duas tantum celebrarent, Nos tamen æquum judicavimus hos illis per omnia exæquare, ut esset inter ipsos Ritus uniformitas: quæ res in causa fuit, ut in Ecclesia Catholica aliae quoque diversitates sublatæ fuerint, quantumvis tolerabiores videri possent. Ita quum in Gallias, regnante Carolo Magno, inductus fuisse, unâ cum Ordine Romano, Ritus celebrandi tres Missas in die Natali Domini nostri Jesu Christi, quum antea duæ tantum celebrari solerent; novum hunc Ritum soli primum Episcopi adoptarunt, ac sibi successore Dignitati proprium fecerunt; sed postea, ad evitandam diffinitatem, hujusmodi facultas ad omnes inferioris quoque Ordinis Sacerdotes extensa fuit, quemadmodum à Nobis demonstratum est in Tractatu de Festis Domini, part. I. pag. 248.

Applicationem autem Missarum hoc nostro Indulto concessarum, tertie nimirum à Sacerdotibus Sæcularibus in Regno Aragonie, secundæ vero, ac tertiac ab omnibus existentibus in aliis Regionibus hoc Decreto comprehensis, jussimus fieri, non quidem pro aliquo peculiari defuncto, sed pro omnibus Fidelibus defunctis in genere; tūm quia id magis consentaneum visum est piæ, ac religiosa menti duorum Regum hujusmodi Indultum expertentium; tūm quia Ecclesiæ spiritus id maximè postulabat; siquidem constat generalem Commemorationem omnium Fidelium Defunctorum secundæ diei mensis Novembri affixam, jam usque à sæculo nostro ab Amalario Fortunato propositam, vertente autem sæculo undecimo à Beato Odilone Abate pro omnibus Monasteriis sibi subiectis receptam, atque ab his denum, Prædecessoris nostri Joannis Pape XIX. auctoritate, ad universam Ecclesiam propagata fuisse, ea potissimum de causa, ut, post celebratam præcedenti die Festivitatem in honorem Sanctorum omnium cum Christo regnantium, omnium quoque Justorum Animæ in Purgatorio detentæ, ac coelestis gloria-

consortium expectantes, generalibus Ecclesiæ suffragiis adjuventur. De hac re latius disserui-
mus in opere, quod scripsimus in Acta nonnullorum Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere de Festis D.N. Iesu Christi, part. I. pag. 247.

Ut autem hujusmodi consuetudo generali tolleretur, & facultas celebrandi plures Missas uno die, ad solum diem Natalis Domini coarctaretur, non alia de causa factum est, quam ut avaritiae, & sordidis quæstibus adimeretur occasio, vel saltem oblocutionibus silentium imponeretur; quæ scilicet ex eleemosynis pro Missarum numero multiplicatis, aut ortum habuerant, aut oriri posse videbantur. Hunc esse proprium sensum Canonis Sufficit. de Conscr. dist. I. jam demonstratum per Nos est in literis ad Venerabilem Fratrem Episcopum Oscensem datis §. Excepta, & sequent. Ideo autem scripta nostra in huc Decreto frequenter in medium protulimus, ne qua jam alibi à Nobis dicta sunt, hic denud explicare, & quæ alibi demonstravimus, iterum rationibus comprobare cogeremur. Id vero, quod supra posuimus, à duobus præterea scriptoribus in Ecclesiastice rebus apprimè versatis asseritur. Eorum alter est Thomassinus in Opere de Veteri, & nova Ecclesiæ disciplina, part. 3. lib. I. cap. 74.n.6. ubi post allatam Constitutionem Odonis Episcopi Parisiensis, videlicet; Nullus bis in die Missam audeat celebrare, aut cum duplice Introitu, nisi in magna necessitate, hoc subdit: Cum pecunia tunc, ut plurimum ad Missam offerretur, binc avaritiae species, vel suspicio quædam iterationi Missarum affractabatur. Alter est Vicecomes in Tractatu de Antiquis Missæ Ritibus, lib. 3. cap. 28. circa fin. ubi postquam antiquam exposuit disciplinam, qua permittebatur Sacerdoti plures Missas in die celebrare; de ipsis disciplina mutatione deinde sic ait: Abrogationis autem causam, quantum eidem dicinare possum, dedere nundinatores quidam, qui majoris pietatis materiam ad turpe lucrum detorquere non sunt veriti, & fecerunt, ut libertas prisca saltem hisce Regionibus ereta sit, ac desierit.

Ab hoc itaque tramite neutiquam recedendum Nobis esse judicantes, decrevimus supra, atque statuimus, ut pro celebratione, aut applicatione Missarum hoc nostro Indulto concessarum, nullum prorsus stipendium quocumque prætextu aut colore accipi valeat; quod ut à Nobis in præsentis casu decernetur, specialis quædam, & urgens ratio Nos impulit, præter generales hasce, quas paulo ante indicavimus. Perspectum est enim omnibus in Ecclesiastica Historia paulum modo versatis, plures olim fuisse dies polyliturgicos, quibus nimirum singuli Sacerdotes plusquam semel Missarum sacrificia peragebant, ut erat, præter Natalem Domini, prima dies mensis Januarii, Feria 5. in Cœna Domini, Vigilia Ascensionis, tres dies Jejunii infraoctavam Pentecostes, aliisque dies Festi non-

nullorum Sanctorum memoriarum dicari, ut Nativitas Sancti Joannis Baptista, & Natalitium Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, de quibus Nos ipsi monumenta protulimus in Opere de Festis D.N. Iesu Christi, part. I. pag. 247.

libet prætextu, aut colore recipere posset.

His accedit, quod quum petitiones insperherimus ab aliquibus peculiaribus Episcopis Apostolice Sedi olim oblatis pro concessione celebrationis durarum, aut trium Missarum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum; simulque contraria expenderimus Rescripta tunc respectivè emanata; agnoscimus prædictas petitiones huic potissimum rationi innixas fuisse, quod scilicet tanta esset eleemosynarum copia, quæ ea die pro Missarum celebrazione a piis Fidelibus offerebantur, ut aliter illis satisfieri non posse assertarent, quam si facultas indulgeretur Sacerdotibus, ut plures Missas ea ipsa die celebrare possent: contra verò in rejiciendis iisdem petitionibus, id maximè spectatum fuisse agnoscimus, ne per hujusmodi concessiones Ordo Sacerdotalis apud deraçores in aviditatis suspicionem, & infamiam adduceretur. Quia etiam de causa Nos hanc concessionem nostram, prædicta lege adjecta, suspicionibus hujusmodi nullum locum præbere posse voluntus.

Hæc sunt, quæ concedenda esse judicavimus, quæque de præmissorum consilio, & Apostolica auctoritate nostra concessimus; atque hæc sunt, quæ in hujusmodi Indulci concessione præ oculis habuimus; quæque omnia exponenda duximus præsenti Decreto, quod à Nobis condicū, manu nostra subscriptissimus hac die 21. Augusti anni 1748. Anniversaria Coronationis nostra, ineunte Pontificatus nostri anno nono.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Porro præinsertum nostrum Decretum, atque in eo omnia & singula contenta, ac præscripta, quo firmius subsistant, & serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illique, & omnibus ac singulis contentis, & præscriptis, Apostolica firmitatis robur adjicimus, atque ipsa, ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsentes literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effetus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respectivè sub irrogatis pœnis, & censuris inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palati Apostolici Auditores judicari, & definiiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut præsentium litera-

rum transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeat, quæ adhibetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 26. Augusti 1748. Pontificatus nostri anno nono. Cajetanus Amatus.

Exstat superior Constitutio in Tomo 2. ejusdem Bullar. pag. 498.

MERCIMONIA SUPER ELEEMOSYNIS Missarum vetantur, sub poena Censurarum, quarum absolutione Summo Pontifici reservatur.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatebus, Metropolitanis, Archiepiscopis & Episcopis universis, gratiam, & communionem Sedi Apostolica habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Quanta cura adhibenda sit, ut Sacrosanctum Missæ Sacrificium non solùm omni Religionis cultu, ac veneratione celebretur; verum etiam ut à tanti Sacrificii dignitate cuiusvis generis mercedum conditiones, pacta, importune, atque illiberales eleemosynarum exactiones potius, quam postulationes, aliaque hujusmodi, quæ à simonia labe, vel certe à turpi quæstu non longe absunt, è medio tollantur, nemo est ex Catholicæ Fidei cultoribus, qui ignoret.

S. I. Verum eousque tandem progressa est, sicut non sine ingenti cordis nostri mænore undique accepimus, nonnullorum, sive Ecclesiasticorum, sive Laicorum virorum avaritia, quæ est idolorum servitus, ut eleemosynas quidem seu stipendia propter Missarum celebrationem, juxta locorum consuetudines, vel Diocesanarum Synodorum, Sanctiones, in subsidium alimentorum uniuscunque Sacerdotis dumtaxat, pro regionum opportunitatibus præscripta, colligant; Missas vero celebrari current alibi, ubi eleemosynæ, seu stipendia, vel consuetudine, vel

Synodali lege, pro singulis Missis attributa sunt minoris pretii, quam illic, ubi accipiuntur, darentur.

§. 2. Id quam absonum sit, atque alienum ab ipsa, sive expressa, sive tacite pie offerentium voluntate, omnes planè intelligunt. Nec aliter existimandum est; in illa enim potius Missas esse celebrandas quisque vult, ad quam, religionis, & pietatis stimulis ductus, eleemosynas confert, aut in qua quispam fortasse tumulatus est, quam in alia Ecclesia sibi prorsus ignota. Quod sane, veluti mercaturis faciendis à turpis lucri cupiditate inductum, non solùm ab avaritiae suspicione, & vitio, verum etiam à furti crimen, unde restitutioni subjet, haud immune, in causa est, ut bonorum quamplurimi, ad quorum notitiam mercatura hujusmodi venit, graviter offensi, ab eleemosynis ad celebrandas Missas amplius offendis sese abstineant.

§. 3. Execrabilem hujusmodi abusum aliqui sensim irrepentem detestantes Romani Pontifices Prædecessores nostri, de consilio tum Congregationis S.R.E Cardinalium Universalis Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, tum Congregationis Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, decretum voluerunt, nimirum à quolibet Sacerdote, stipendio, seu eleemosyna majoris pretii pro celebratione Missæ à quocumque accepta, non posse alteri Sacerdoti Missam hujusmodi celebraturo stipendum, seu eleemosynam minoris pretii erogari, etsi eidem Sacerdoti Missam celebranti, & consentienti, se majoris pretii stipendum, seu eleemosynam accepisse indicasset.

§. 4. Eapropter Vos, Venerabiles Fratres, in Apostolici ministerii, & solicitudinis nostræ partem adscitos, rogamus, & maxime pere in Domino hortamur, ut custodientes vigilias super gregibus vestris, emitamini, ne ea pestis amplius pervagetur, sed ut penitus extinguitur. Ab avaritia enim, tanquam à radice, mala omnia germinant; quam quidam appetentes, erraverunt à Fide, & inseruerunt se doloribus multis. Avaritia quidem nulla potior contagio, quæ conceptam apud omnes Sacerdotalis dignitatis perfectionisque opinionem magis inficiat evelletaque. Avaritia opibus Deum posthabere, ac servire Mammonæ docens, efficit, ut avari hereditatem non habeant in Regno Christi, & Dei. Quod si hæc in Laicis hominibus minime toleranda, atque adeo legibus coercenda, quid in Ecclesiasticis viris, qui terrenis rebus nuncium miserant, qui in sortem Domini vocati, qui

§. 6. Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibetur, quæ adhibetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 30 mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri anno primo. D. Cardinalis Passioneus.

*Extat superior Constitutio in Tom. I.
ejusd. Bullar. pag. 56.*

Deo mancipati sunt? Quid, quod non per mundana lucra, sed per Altaris ministerium, tam sordide, & cum sanctissimarum legum contemptu, & cum Sacerdotalis characteris dedecore, in avaritiam præcipiti animo rapiuntur? Contendite igitur, Venerabiles Fratres, quibus Christi ovum cura demandata est, non solùm ut verbo, & exemplo præeuntes, Christi sitis bonus odor in omni loco, unde Populi vestigia vestra sequantur; verum etiam ut Ecclesiasticos primum, deinde Laicos viros ab infectis vitorum pascuis avertentes, per viam mandatorum Dei ad Cœlestē Ovile currere doceatis.

§. 5. Quoniam autem ita comparatum est, ut presentis penæ metu salutaribus monitis facilius obtemperetur; per Edictum in vestris Dicēsibus proponendum affigendumque, universis notum facite, quemcumque, qui eleemosynas, seu stipendia majoris pretii pro Missis celebrandis, quemadmodum locorum consuetudines, vel Synodalia Statuta exigunt, colligens, Missas, retenta sibi parte earundem eleemosynarum, seu stipendiiorum acceptorum, sive ibidem, sive alibi, ubi pro Missis celebrandis minora stipendia, seu eleemosynæ tribuuntur, celebrari fecerit, Laicum quidem, seu Sæcularem, præter alias arbitrio vestro irrogandas penas, Excommunicationis penam, Clericum verò, sive quemcumque Sacerdotem, penam Suspensionis ipso facto incurrire; à quibus nullus per alium, quam per Nos ipsos, seu Romanum Pontificem pro tempore existentem, nisi in mortis articulo constitutus, absolvit possit. Fore autem in Domino confidimus, ut unusquisque memor conditionis suæ, posthac bene consulatum velit animæ suæ, nec tam salutares leges censurasque Ecclesiasticas parvipendat. Inter ea Fraternitatibus Vestris Apostolicam Benedictionem, in populos etiam cura vestra commissos redundaturam, peramanter impertimur.

§. 6. Volumus autem, ut præsentium literarum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, & Sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibetur, quæ adhibetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 30 mensis Junii, anno millesimo septingentesimo quadragesimo primo, Pontificatus nostri anno primo. D. Cardinalis Passioneus.

CLERICIS INTERDICITUR

quælibet negotiatio, etiam sub alieno Laici nomine, exceptis casibus, & circumstantiis in Constitutione expressis, sub poenali alias contra Clericos negotiatores emanatis: & extenditur poena spoli ad eos etiam, qui ab illo excepti sunt per Indulta personalia, aut generalia, ad effectum testandi, vel transmittendi.

BENEDICTUS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

A Postolicæ servitutis commissum Nobis divinitus officium assiduè vigilare Nos admonet, ut ex prava hominum cupiditate subortientia mala, quantum in Nobis est, provida sollicitudine coercentes, Dominici ovis ligram, Superna opitulante gratia, ad æternam patriam dirigamus. Sed præcipua cura constringit de iis, qui Ecclesiastico Ordini adscripti, & ad sanctioris vite genus electi, alii in via salutis actuum suorum claritate prælucere debent. Vehementer enim timidi, ac solliciti sumus, ne cateros Christifideles, quos pro gradu sui Sanctitatem verbis, & exemplo ædificare debent, morum suorum pravitate, à cœlestium rerum amore ad terrena desideria avertant.

§. 1. Cum itaque, ut non sine gravi animi nostri mœrore accepimus, vesana humanarum rerum cupiditas ita nonnullorum Clericorum invaserit animos, ut illicitam Ecclesiasticas negotiationem, ad evitandas penas adversus illam exercentes à Sacris Canonibus, & Apostolicis Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum Constitutionibus sanctitas, sub alieni nominis velamine, Dei timore, Ecclesiastici nominis decore, & æterno suorum animarum periculo posthabitatis, temere, nulliterque exercere non dubitant; &, quod palam temporalium peccarum metu aggredi non audent, quæsitæ deinde coloribus, & variis inianum rationum prætextibus clam efficeri non timeant; quasi vel Dei oculos, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium, latere, vel Supremi Judicis, qui non fallitur, examen effugere possint: Nos attendentes, quod Clericus, qui tantopere mundanis divitiis paradiis inhiat, co-

lestia despiceret, & pro nihil putare convincitur, & quod Clericus negotiator ex inope dives, & ex ignobili glorioſus, tanquam pestis, ut Beatus Hieronymus docet, fugiendus est; ad exitiosam hujusmodi labem ab Ecclesiastico Cœtu eliminandam, & ut Sancto Ecclesiastico famulatu addicti, ab omni turpis luci cupiditate abhorrentes, studeant bene agere, & divites fieri in bonis operibus, thesaurizantes sibi fundamentum bonum in futurum; omnes & singulas Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum prædictorum Constitutiones, illarumque quamlibet contra quoscumque Clericos illicitos negotiatores desuper quomodolibet respectivè, cum omnibus & singulis penis, contra eosdem Clericos illicitè negotiantes, editas, quas Constitutiones hujusmodi, ac earum quamlibet præsentibus de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, pro insertis haberi volumus, motu proprio, & ex certa scientia, maturaque deliberatione, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine nostris innovamus, confirmamus, & approbamus, eisque, & earum cuilibet novum Apostolicæ firmitatis, & inviolabilis observantiae robur adjicimus, illasque sic innovatas, confirmatas, & approbatas, cum omnibus & singulis penis in eis, & earum qualibet adversus Clericos illicitos negotiatores hujusmodi contentis, ad Clericos illicitè sub alieno laici nomine quomodolibet negotiantes, perinde ac si per se ipsos, ac proprio eorum nomine negotia ipsa illicita exercent, omnesque, & singulae Constitutiones, earumque qualibet adversus eos desuper editæ flissent, & in eis, & earum qualibet expressi, & denominati reperiuntur, motu, & potestatis plenitudine præfatis perpetuo extendimus, & ampliamus, illorumque omnia & singula bona sic ab eis alieno nomine illicitè acquisita, sub inevitabili spoli poena, ad formam Constitutionis fel. rec. Pi Papæ IV. similiter Prædecessoris nostri, quæ incipit: *Decens esse: subjecimus, & subjecta esse volumus, & declaramus.*

§. 2. Insuper, ut in sortem Domini vocati, depositis quocumque mundanarum curarum onere, & humanarum cupiditarum impedimentis, Christum Dominum, qui propter Nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia Nos divites essemus, per calcaras mundi opes liberius, & expeditius sequantur, memores salutaris illius Beati Apostoli moniti, qui clamat, & dicit: *Nemo militans Deo implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, cui se probaverit, per easdem nostras præsentes perpetuo valitoras, motu, & potestatis plenitudine præfatis decernimus, ac pariter declaramus.* quod si aliquod negotium Ecclesiastis illicitum personis, licet ab eis minimè institutum, sed a laica persona inchoatum, & ad eosdem Clericos, sive hæreditario jure, aut quo-